

ЕРО И ТУРЧИН

Орао Турчин ралицом по страни изнад некаке ћуприје, а Еро путем ћерао неколико коња натоварени. Кад се Еро прикучи близу, онда Турчин стане викати:

“Ћа шароња, ћа! и ти имаш памет, а Еро је нема.”

У том Еро дође на ћуприју, па наћера коње преко ћуприје, а њега стане помагања:

“Јаог мене до Бога милога! Што ћу сад?”

А Турчин, кад то чује, брже боље устави волове, па стрчи к њему:

“Шта је море Еро? Шта је?”

– “Од мене до Бога милога! ето одоше ми коњи, а ја остадо за водом.”

– “Ајде море и ти за коњма.”

– “Не смијем, господару! Бог и Божја Вјера, ја туда за живот прећи.”

Бе ајде море не лудуј! како не смијеш прећи преко ћуприје, куда иде свијет и коњи натоварени прелазе.”

– Ајја! Еро неће нипошто, него једнако јауче и лелече. Онда Турчин:

“Ајде море шта ћеш дати, да те пренесем ја на леђима?”

– А што иштеш, господару?” “Даћеш ми дванаест перпера.”

– “Ајде де!” – Упрти Турчин Еру, те пренесе преко ћуприје, а кад га спусти на оној страни, онда се Еро стане пипати по њедрима:

– “Немам, господару, ни перпере, Бог и Божја вјера!”

А Турчин:

– “Како немаш, бре, ана сени ситим! Зашто лажеш курво? Оди опет на леђа.”

Еро узјаше опет Турчина, те га још једном прејаше преко ћуприје; па га онда збаци Турчин на земљу:

– “Ето, курво! цркни ту, кад немаш чим да платиш,” па онда отиде својим воловима и почне опет орати; а Еро онда скочи, па преко ћуприје:

– “Еј Турчине! гледај како и твој шароња има памет, а Еро је нема! Еле он тебе прејаа двапут преко ћуприје.”

